

РЕШЕНИЕ

№ 473

гр. София, 08.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО IV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Ст. Атанасов

Членове: Атанас Н. Атанасов
Калина В. Станчева

при участието на секретаря Албена Вл. Арсова
в присъствието на прокурора Н. ИВ. СЛ.
като разгледа докладваното от Атанас Н. Атанасов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100601588 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С присъда от 02.04.2021г., постановена по НОХД № 11687/2020г. по описа на СРС, НО, 17-ти състав е признал подсъдимата Л. ИВ. СТ. за виновна в това, че на 02.06.2017 г. в гр. София, кв. Казичене, ул. „**** III“ № 41, при условията на продължавано престъпление – с три деяния, които осъществяват поотделно един и същ състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителни периоди от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, като последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите, в качеството си на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „б“ от НК – касиер във „В. – *****“ ЕООД /на основание сключен трудов договор от 01.10.2012 г./ е присвоила чужди движими пари на обща стойност 1600,00 /хиляда и шестстотин/ лева – собственост на „В. – *****“ ЕООД, поверени й в това й качество да ги пази и управлява, както следва:

- На 02.06.2017 г. в търговски обект, стопанисван от „В. – *****“ ЕООД, находящ се гр. София, кв. „Казичене“, ул. „**** III“ № 41 в качеството си на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „б“ от НК – касиер във „В. – *****“ ЕООД е присвоила чужди /собственост на „В. – *****“ ЕООД/ пари – сумата от 500 /петстотин/ лева, поверени й да ги пази и управлява.

- На 02.06.2017 г. в търговски обект, стопанисван от „В. – *****“ ЕООД, находящ се гр. София, кв. „Казичене“, ул. „***** III“ № 41 в качеството си на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „б“ от НК – касиер във „В. – *****“ ЕООД е присвоила чужди / собственост на „В. – *****“ ЕООД/ пари – сумата от 600 /шестстотин/ лева, поверени ѝ да ги пази и управлява.
- 02.06.2017 г. в търговски обект, стопанисван от „В. – *****“ ЕООД, находящ се гр. София, кв. „Казичене“, ул. „***** III“ № 41 в качеството си на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „б“ от НК – касиер във „В. – *****“ ЕООД е присвоила чужди / собственост на „В. – *****“ ЕООД/ пари – сумата от 500 /петстотин/ лева, поверени ѝ да ги пази и управлява,

явяващо се престъпление по чл. 201, вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, поради което и при условията на чл. 54, ал. 1 от НК ѝ наложил наказание „Лишаване от свобода“ за срок от една година, изпълнението на което на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил за изпитателен срок от 3 /три/ години, както и наказание „Лишаване от право да упражнява материално-отчетническа дейност“ за срок от три години.

С присъдата и на основание чл. 304 от НПК, подсъдимата Л. ИВ. СТ. е призната за невиновна и оправдана по повдигнатото ѝ обвинение по чл. 202, ал. 1, т. 1, вр. чл. 309, ал. 1 от НК за това да е улеснила извършването на престъплението по чл. 201 от НК чрез съставените от нея неистински частни документи, на които се разписала вместо клиент – разписка № 07000588597210/02.06.2017 г., на която бил придаден вид, че изхожда от Р.Б.Д. и удостоверява получаването от нея на парични средства в размер на 500 /петстотин/ лева, отпуснати от „Ф.Б.“ ЕООД; разписка № 07000588598381/02.06.2017 г., на която бил придаден вид , че изхожда от Р.Б.Д. и удостоверява получаването от нея на парични средства в размер на 600 /шестстотин/ лева, отпуснати от „М.“ АД и разписка № 07000588641517/02.06.2017 г., на която бил придаден вид, че изхожда от Р.Б.Д. и удостоверява получаването от нея на парични средства в размер на 500 /петстотин/ лева, отпуснати от „Н.“ ООД.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимата Л. ИВ. СТ. е осъдена да заплати сторените разноски по делото в размер на 230.80 лева в досъдебното производство по сметка на СДВР, както и сумата от 50.00 лева по сметка на СРС за разноски в съдебната фаза.

Срещу присъдата, в законоустановения срок, е постъпила въззивна жалба от защитника на подс. С. – адв. А.Б. с която се отправя искане за отмяна на първоинстанционната присъда в осъдителната ѝ част и постановяване на нова, оправдателна присъда.

Възползвайки се от правната възможност, закрепена в чл. 320, ал. 4 от НПК, защитникът на подс. С., в лицето на адв. Б. е депозирал допълнително

писмено изложение за допълване на доводите, посочени в жалбата. Изразява се несъгласие с приетата от първия съд фактическа обстановка, като се сочи, че същата почива на предположения. Поддържа се, че по делото не може да бъде установено с категоричност кой точно служител е работил със системата на „И.“, респ. че това именно е била подсъдимата, доколкото е установено, че една и съща парола е била използвана от двама служители. Сочи се, че твърденията на св. Д. за това, че не е предоставяла личната си карта, са неверни, тъй като по делото са приложени фотокопия, видно от които личната карта на свидетелката е била преснимана поне два пъти. Изтъква се, че в документите за кандидатстване за бърз кредит е посочена действителната месторабота на свидетелката, каквато информация не се съдържа в документа ѝ за самоличност. С тези аргументи се обосновава тезата, че приетото от СРС, че подсъдимата е влязла чрез името и паролата си в системата на „И.“ АД и е попълнила изискуемите данни на Р.Д., без последната реално да е посетила офиса и да е поискала инкриминираните суми, е само един от възможните варианти, но не и единствения такъв. Посочва се, че съществува вероятност пред подсъдимата да се е явило трето, неизвестно по делото лице, с фалшива лична карта на св. Д., което да е получило паричните средства. Отбелязва се и възможността в процесния ден друг служител да е работил с паролата на подс. С. в нейно отсъствие, доколкото не се съдържат доказателства по делото за това, именно подсъдимата да е била на работа по инкриминираното от прокуратурата, време. Твърди се, че с цел привидна изрядна отчетност, подсъдимата е попълвала пропуснати преди това разписки, което е възможно да се е случило и в процесния случай при предаване на документите в „И.“ АД и опровергава умисъла за присвояване. Допълнително се отбелязва, че подсъдимата е имала възможност да прикрие присвояването като не попълни лично разписките или ако същите не бъдат предявени в „И.“ АД. Неподкрепено от доказателствата по делото е и приетото от СРС фактическо обстоятелство, че подсъдимата лично е взела парите в общ размер на 1600 лева от натрупаните средства за деня в касата вместо клиента и се е разпоредила с тях в свой интерес. Предлага се въззивната инстанция да отмени обжалваната присъда в осъдителната ѝ част и да постанови нова, с която да признае подсъдимата за невиновна в извършването на престъплението, за което е предадена на съд.

С определение от 29.04.2022 г., постановено по реда на чл. 327 НПК, настоящият въззивен съдебен състав е приел, че за изясняване на делото от фактическа страна, се налага събиране на нови доказателства, поради което изиска на основание чл. 159а от НПК справки от „Йеттел България“ ЕАД, „БТК“ ЕАД, „А1 България“ ЕАД и „Нет инфо“ относно собствеността и регистрираните към тях адреси на телефонните номера ****, **** и ****, както и за собствеността и налични други данни за имейл адрес: trindiri@abv.bg, а също така и наличните данни, като адреси и ползватели за IP адресите: 82.119.72.236 и 93.152.164.19., поради което и следва провеждане на въззивно съдебно следствие с цел правилното решаване на делото на

основание чл. 327, ал. 4 от НПК.

В рамките на проведеното въззивно съдебно следствие са приети в качеството на писмени доказателства, изисканите от съда справки от „Виваком“, „А1 България“ ЕАД, „Йеттел България“ ЕАД, „Нет инфо“, актуална справка за съдимост на подсъдимото лице, както и представеното от защитата копие на приемо-предавателен протокол от 15.01.2019 г.

В открито съдебно заседание пред настоящия съд, защитникът на подсъдимата С., в лицето на адвокат Б., поддържа позицията застъпена във въззивната жалба, като развива подробни съображения в тази насока. Намира, че първоинстанционната присъда е постановена при наличие на доказателствена непълнота. Аргумент в подкрепа на горния извод се извежда от заключението на съдебно-графическата експертиза и допълнителните разяснения на вещото лице Х. за това, че ръкописният текст и подписите в инкриминираните разписки са положени със синя химикална паста, без да е ясно дали експертът е изследвал въпросните разписки в оригинал или като цветни фотокопия. Допълнително отбелязва, че приложените по делото разписки са във вид на обикновено черно-бяло фотокопие. Твърди, че както първоинстанционният съд, така и защитата са били лишени от възможността да се запознаят с всички доказателства по делото, в частност с оригиналите на разписките, на които прокуратурата се позовава като главно доказателство за вината на подсъдимата и е използвала в хода на досъдебното производство, но не ги е представила по делото. Изразява становище, че ако подсъдимата действително е извършила деянието, за което е обвинена, то същата е имала възможност да направи така, че инкриминираните разписки да изчезнат. В подкрепа на този извод сочи, че за периода 01.06.2016г. – 31.07.2017 г. е констатирана липса на 43 бр. разписки за получаване на пари в брой сред създадените и предадените между „В. ****“ ЕООД и „И.“. В този смисъл заявява, че трите инкриминирани разписки са могли да бъдат сред липсващите 43, но не са, което намира за индиция в подкрепа на отстояваната теза за невинността на подсъдимата. Обръща специално внимание на обстоятелството, че посоченият пред фирма „М.“ стационарен телефонен номер е регистриран на домашния адрес на св. Д., при това на името на неин роднина, което според защитата отслабва доказателствената стойност на показанията ѝ, че няма нищо общо с процесните кредити. Контра аргументира изводите на първоинстанционният съд за това, че имотната щета е настъпила в патримониума на фирма „В. ****“ ЕООД, които определя като неверни по съображения, че сметката на „В. ****“ ЕООД е била заверена в същия момент, в който инкриминираните по делото суми са били изплатени. В заключение моли въззивния съд да отмени първоинстанционната присъда в осъдителната ѝ част и да постанови такава с противоположно съдържание, с която подсъдимата да бъде изцяло оправдана по повдигнатото ѝ обвинение.

Другият процесуален представител на подсъдимата С., в лицето на адв. Г. пледира за оправдателна присъда, като на първо място подчертава, че изводите на СРС досежно настъпилата имотна вреда за гражданския ищец

почиват на предположения, доколкото според защитата от всички събрани по делото доказателства се установява, че щета за дружеството не е настъпила. Счита, че първоинстанционния съд не е изследвал причинната връзка между заявителят на кредит, отпускането на същият и настъпилата имотна вреда, която намира за недоказана. Сочи, че по делото не е назначена съдебно-счетоводна експертиза, която да установи твърдяната от държавното обвинение, щета за „В. ****“ ЕООД. Отбелязва, че свидетелката кредитополучател е сменила личната си карта към момента на провеждане на разпита ѝ пред първата инстанция, без да са ясни причините за последното. Намира, че поведението на свидетелката е насочено към осуетяване връщането на процесния кредит, който същата е изтеглила. Твърди, че държавното обвинение не е изследвало взаимната връзка между подателят на заявлението за отпускане на кредит и правилата, по които такъв се отпуска, както и че ако беше сторило това не би се стигнало до ангажиране наказателната отговорност на подсъдимата С.. На тази основа се желае присъдата на първостепенния съд да бъде отменена и да бъде постановена нова, с която подсъдимата да бъде призната за невиновна по повдигнатото ѝ обвинение, за което е предадена на съд.

При въззивните прения, представителят на Софийска градска прокуратура намира депозираната жалба срещу първоинстанционната присъда за неоснователна и като такава моли съда да я остави без уважение и да потвърди присъдата на СРС, като правилна и законосъобразна. Споделя изцяло съображенията и анализа на доказателствения материал на първостепенния съд, които са му дали основание да приеме, че подсъдимата действително е извършила престъплението, за което е призната за виновна. Солидаризира се и с наложените на подсъдимата наказания, в определения от съда размер, като намира, че тяхното занижаване противи на целите по чл. 36 от НК.

Подсъдимата Л.С., в правото си на лична защитата и на последна дума заявява, че желае справедливост.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, като съобрази изложените от страните доводи и сам служебно провери изцяло правилността на присъдата съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намира за установено следното:

Въззивната инстанция счита, че първостепенният съд е установил правилно фактическата обстановка по делото на база събрани доказателствен материал, като новосъбраните такива пред настоящата инстанция не само не доведоха до промяна във фактическите изводи на първостепенния съд, а даже напротив - по категоричен и несъмнен начин подкрепиха фактическите и правни изводи, направени от първостепенния съд. Ето защо и настоящата съдебна инстанция възприе изцяло фактическата обстановка, установена от първостепенния съд, която е следната:

Подсъдимата Л. ИВ. СТ. е родена на 01.06.1984 г. в гр. София,

българка, български гражданин, неосъждана, неомъжена, със средно образование, работеща, постоянен адрес – гр. София, кв. ****, настоящ адрес – гр. София, кв. Казичене, ул. ****, ЕГН – *****.

Между дружеството „В.-****“ ЕООД с управител свидетелката М.Л.А. и „И.“ АД бил сключен договор за търговско представителство № 14-1/17.09.2010 г. По силата на сключения договор представляваното от свидетелката А. еднолично дружество с ограничена отговорност предлагало предоставяните от „И.“ АД услуги като оператор на платежни системи съгласно Закона за платежните услуги и платежните системи, сред които било и изплащане на отпуснати от кредитни институции кредити. С оглед изпълнение на задължение по договора представителят на „В.-****“ ЕООД създал сметка към „И.“ АД, т. нар. „кин“, по който свидетелката А. внесла сумата от 20 000 /двадесет хиляди/ лева, представляващи оборотни пари на дружеството и негова собственост. От тази сметка се превеждали парите при изплащане на суми на клиентите на дружеството. Всеки работен ден към сумата от 20 000 лева била прибавяна и сумата от 100 /сто/ лева, с която да се извършват платежните операции в началото на деня.

На 01.10.2012 г. между подсъдимата Л. ИВ. СТ. и „В.-****“ ЕООД бил сключен трудов договор. По силата на този договор С. била назначена на длъжност „касиер“ в офис на търговското дружество, находящ се в гр. София, кв. Казичене, ул. „**** III“ № 41. По този начин ѝ била възложена работа, свързана с пазене и управление на чуждо имущество, а именно: в началото на всеки работен ден като длъжностно лице ѝ били поверявани сумите от 20 000 лева по кин /сметка на дружеството/ и 100 лева начален баланс за извършване на плащания. В тази връзка, в служебните ѝ задължения се включвало изискването при извършване на плащания в брой от клиенти получаваните от тях парични средства да бъдат прибавяни към началната сума от 100 лева в касата на юридическото лице. За тази операция назначената на длъжност „касиер“ следвало да попълни необходимите данни в системата на „И.“ АД. Освен това подсъдимата С. имала и задължението да изплаща отпуснати от кредитни институции заеми на клиенти на „В.-****“ ЕООД, съгласно утвърдена процедура. По този начин длъжностното лице – подсъдимата, упражнявала фактическа власт върху поверените в кръга на службата ѝ парични средства, собственост на дружеството.

За да бъде извършено плащане на даден клиент се изисквало получателят на сумата – титуляр на вече одобрения кредит, да се яви в офиса на „В.-****“ ЕООД и да представи свой документ за самоличност. Клиентът следвало да съобщи единния си граждански номер /ЕГН/, който служителят на „В.-****“ ЕООД въвеждал в нарочно създадена система на „И.“ АД, в която се влизало посредством акаунт на служителя (с име и парола). Автоматично в системата се изписвало дали за конкретното лице с посочено ЕГН има сума, която да получи. Ако при проверката се появявала информация, че следва да се изплати определена сума, длъжностното лице въвеждало индивидуализиращи белези на клиента като имена, дата на

издаване и номер на лична карта и др. и потвърждавало извършената операция. Електронната система генерираше две идентични разписки със сходно съдържание – дата, час, сума за получаване, наредител и получател, съответно за дружеството „В.-****“ ЕООД и лицето, получаващо кредита. Клиентът трябвало да изпише собственоръчно своето собствено име и фамилия, както и да положи подпис, а касиерът да се подпише и да постави печат на дружеството, след което била изплащана заявената сума. Една от тези бележки оставала за лицето, на което е отпуснат кредит, а другата, носеща двата подписа на клиент и касиер, се съхранявала в касата на юридическото лице. Така съставените и подписани разписки били събирани след време, често повече от месец, от представители на И. АД, които да ги сравнят с данните от електронната система. Св. А. не проверявала дали разписките съответстват на операциите и дали са подписани в деня на операцията, тя единствено следяла по електронната система дали кин сметката ѝ е в пълния си размер.

Към лятото на 2017 г. в офиса на дружеството в кв. Казичене работели единствено подсъдимата и св. А., която я замествала при нужда, като при влизане в системата последната ползвала акаунта на своята служителка. Но двете се разписвали на разписките, издадени от всяка една от тях и така можело да се ориентират коя е извършила конкретната операция.

На 02.06.2017 г. неустановено лице, като си послужило с личните данни на свидетелката Р.Б.Д., кандидатствало към три кредитни институции за отпускане на кредити посредством подадени електронни заявления, чрез интернет страниците на дружеството „Ф.Б.“ ЕООД, „М.“ АД и „Н.“ ООД. С тези търговски дружества били сключени договори за кредити от името на свидетелката Д. – договор за паричен заем с „Ф.Б.“ ЕООД за сумата от 500 /петстотин/ лева; договор за паричен заем с „М.“ АД за сумата от 600 /шестстотин/ лева и договор за паричен заем с „Н.“ ООД за сумата от 500 /петстотин/ лева. При попълване на необходимите документи за сключване на договорите лицето, представящо се за свидетелката Д., посочило, че желае сумите да му бъдат наредени за получаване по сметка на „И.“ АД. Отпуснатите парични средства можели да се получат от всеки офис на цитираното дружество, включително и от офиса, в който работела подсъдимата в гр. София, кв. Казичене, ул. „**** III“ № 41 с оглед сключения между „И.“ АД и „В.-****“ ЕООД договор за търговско представителство.

На 02.06.2017 г. в офиса на „В.-****“ ЕООД, находящ се в гр. София, кв. Казичене, ул. „**** III“ № 41, подсъдимата С. извършвала служебните си задължения като касиер. Непосредствено след освобождаването на сумите по отпуснатите кредити на името на св. Д., по неустановен начин подсъдимата била информирана за това, както и за нейните лични данни. След като научила за отпуснатите на св. Д. кредити от дружествата „Ф.Б.“ ЕООД, „М.“ АД и „Н.“ ООД, подсъдимата извършила действия на разпореждане с преведените парични средства, като по този начин ошетила дружеството „В.-****“ ЕООД, от чиято сметка следвало да бъдат изплатени сумите на

кандидатствалото лице. Подсъдимата влязла чрез името и паролата си в системата на „И.“ АД и попълнила изискуемите данни на Р.Д. /включително и ЕГН/, без свидетелката реално да е посетила офиса и да е поискала да получи сумите. След това от системата били генерирани три броя разписки за получени от свидетелката Д. суми по отпуснатите кредитите и на тях било отразено от подсъдимата, че сумите са получени от св. Д.. Първата разписка № 07000588597210/02.06.2017 г. била генерирана в 15:19 часа за получаване на сумата от 500 лева, наредена от „Ф.Б.“ ЕООД, втората разписка № 07000588598381/02.06.2017 г. била съставена в 15:20 часа по отношение на наредените от „М.“ АД 600 лева, а третата разписка № 07000588641517 - в 16:26 часа и касаела отпуснатите 500 лева по кредит от „Н.“ ООД. В получените бележки подсъдимата саморъчно попълнила двете имена на Р.Д., заедно с това и положила подписа в графите „клиент“, а от свое име се подписала и в разписките като „касиер“. Съставените разписки подсъдимата прибрала в касата на дружеството „В.-****“ ЕООД, с цел при проверка да не бъде установено неправомерното изтегляне на сумата. Подсъдимата лично взела парите в общ размер на 1600 лева от натрупаните средства за деня в касата вместо клиента и се разпоредила с тях в свой интерес.

Тъй като присвоената сума била с привидно правно основание по отпуснати три кредита, кин сметката на „В.-****“ ЕООД в системата на „И.“ АД била заверена с процесните средства от кредитните институции и св. А. не установила неправомерното плащане. С оглед клаузата в т. 6.4 по подписания договор между „И.“ АД и „В.-****“ ЕООД, за акционерното дружество било предвидено правото да изисква бележките за извършените операции и да ги сравнява с данните от системата, както и да контролира за евентуални фиктивни операции. В края на месец юли 2017 г. представител на „И.“ АД поискал да му бъдат предоставени разписките за предоставените услуги, но при засичането на данните от системата и разписките не били установени разминавания.

По-късно, през август същата година, свидетелката Д. получила уведомителни писма за неизпълнение на задължения по договорите с кредитните институции, като след проверка установила, че има непогасени плащания по кредит, за които не е кандидатствала, и се обърнала към органите на МВР. Във връзка с провежданото разследване били изследвани иззети от „И.“ АД разписки за трите плащания и било установено от СГРЕ, че те не са подписани за „клиент“ от св. Д., а от подсъдимата. След установяване на неправомерното поведение на подсъдимата, трудовото ѝ правоотношение с „В.-****“ ЕООД било прекратено.

Изложената фактическа обстановка, първоинстанционният съд правилно е приел за надлежно установена въз основа на събрания доказателствен материал по делото –показанията на свидетелите М.Л. А. и Р.Б.Д., депозирани в хода на съдебното следствие пред СРС, както и обясненията на подсъдимата Л. ИВ. СТ. /частично/; трудов договор от 01.10.2012 г., заповед № 1/04.08.2017 г. за прекратяване на трудовото

правоотношение, договор за търговско представителство № 14-1/17.09.2010 г., договори за процесните кредити, разписка № 07000588597210/02.06.2017 г., разписка № 07000588598381/02.06.2017 г., разписка № 07000588641517/02.06.2017 г., справка за съдимост; способите на доказване – заключенията по основаната и допълнителна съдебно-графически експертизи.

Настоящият въззивен състав, след цялостна проверка на доказателствената съвкупност по делото, споделя изцяло, както фактическите констатации, така и правните изводи на първоинстанционния съд.

Районният съд е направил задълбочен, прецизен и добросъвестен анализ на събраните по делото доказателствени източници, както поотделно, така и в тяхната съвкупност и взаимовръзка, и е достигнал до правилни, обосновани и доказателствено обезпечени изводи по фактите, които изцяло се споделят от настоящата инстанция.

Първоинстанционната присъда в оправдателната ѝ част поради неатакуването ѝ в законоустановения срок, е влязла в сила, поради което и не е предмет на въззивен контрол. В тази връзка съображения относно нейната правилност или неправилност няма да бъдат излагани в настоящото изложение.

И този съдебен състав, както първоинстанционният, намери, че основните фактически изводи следва да бъдат направени въз основа на показанията на свидетелите М. А. и Р.Д., като отчете тяхната логичност, последователност и вътрешна безпротиворечивост, както и подкрепеността им от събраните в хода на производството писмени доказателства и способите на доказване.

С основание първостепенният съдебен състав се е доверил на показанията на св. А., която в качеството си на управител на „В.-****“ ЕООД, е била най-добре запозната с дейността, реда и начина ѝ на осъществяване, а също и с организацията на работа, създадена в обекта в гр. София, кв. Казичене, в който се предлагали предоставяните от „И.“ АД услуги. Не може обосновано да се мисли за предубеденост или заинтересованост на св. А., макар че същата се явява управител на оштетеното юридическо лице. Това обстоятелство самостоятелно не налага еднопосочно подобен извод, а внимателният прочит на показанията ѝ наистина ги очертава като подробни, последователни и детайлни в степента, в която е разумно това да се очаква предвид естеството на нейните задължения и изминалия период от време от установяването на извършените деяния от подс. С. до депозирането на показанията. Изложеното от свидетелката намира опора, както в писмените доказателства по делото, така и в заключенията на съдебно-графическите експертизи, приети с доверие от първия и въззивния съд, поради което и този съдебен състав прецени показанията на св. А. като правдиви и като източник на доказателства за фактите и обстоятелствата, които се установяват от тях. Като е кредитирал показанията на св. А., в които същата изяснява предмета на дейност на дружеството, организацията на дейността му във връзка с

предлагането на предоставяните от „И.“ АД услуги и естеството на т. нар. „кин“ сметка, първият съд е направил правилни и доказателствено обезпечени изводи по отношение на реда за изплащане на суми на клиентите, отпуснати от кредитни институции, на основание изтеглен кредит, а именно след представяне на документ за самоличност; извършваната от касиера на дружеството проверка в системата на „И.“ АД за наличие на отпуснат кредит; изготвяните в тази връзка разписки, тяхното съдържание и съответното изплащане на отпусната сума по кредита; начина на съхраняване на изготвените разписки в касата на дружеството и последващото им отчитане пред служители на „И.“ АД. Както правилно е отбелязал и решаващият първоинстанционен съд в мотивната част на постановения съдебен акт, в съобщеното във връзка с тези въпроси показанията на св. А. и обясненията на подс. С. се припокриват и допълват помежду си, не се констатира вътрешни противоречия в съобщеното от всяка от тях, поради което и съдът в пълнота е кредитирал същите в тези им части, респ. в тяхната цялост по отношение на показанията на св. А.. Настоящият съдебен състав изцяло се солидаризира с изводите на първата инстанция в тази насока, поради което не намира основания за ревизия на изводите на съда по фактите в обсъжданата част. Същите са правилно установени, въз основа на задълбочен и всеобхватен анализ на посочените по-горе гласни доказателствени средства, които са изключително пространни и детайлни в обсъжданата част, както и писмени такива – договор за търговско представителство № 14-1/17.09.2010 г.

Правилни и обосновани са изводите на решаващият първоинстанционен съд по отношение на заеманата длъжност от подс. С. и трудовоправният ѝ статус. Тези изводи на СРС почиват на правилен и задълбочен анализ на показанията на св. А., обясненията на подс. С., както и на писмените доказателства и по-конкретно – трудов договор от 01.10.2012 г., сключен между „В. ****“ ЕООД, представлявано от св. А., в качеството му на работодател, и подс. С., в качеството ѝ на работник. Въз основа на показанията на св. А., инстанциите по същество установяват трудовите задължения, вменени на подсъдимата, които същата е изпълнявала в качеството ѝ на касиер и конкретния механизъм, по който тя е осъществявала възложената ѝ работа в дружеството. Липсата на утвърдена длъжностна характеристика, с която подсъдимата да е била запозната при изпълнение на функциите си като касиер в дружеството, не е от естество да промени извода за длъжностното ѝ качество, тъй като показанията на управителя на дружеството са тези, които установяват какви са били конкретните задължения, възложени на подсъдимата. Същото, освен това възниква от момента на встъпването ѝ в изпълнение на функциите по пазене и управление на чуждото имущество, след като работата ѝ е била възложена от лице, притежаващо съответната компетентност да я назначи на тази длъжност. Същевременно показанията на управителя на дружеството кореспондират със заключенията на съдебно-графическите експертизи, че подписът в графата „подпис на оператора“ в процесните разписки за изплатени суми по

отпуснатите кредити, са били положени от подс. С.. В този смисъл правилно районният съд е приел, че в качеството ѝ на касиер във „В. -****“ ЕООД, подсъдимата е имала право да борава с поверените ѝ парични средства на дружеството, във връзка с получаване и изплащане на парични средства по договора за търговско представителство с „И.“ АД.

Коментирайки показанията на св. А., първият съд основателно е отбелязал, че същите са от съществено значение за изясняване на механизма на работа с използваната система на „И.“ АД, като посредством тях се дава и отговор на редица въпроси, поставени в жалбата на защитата срещу присъдата на СРС. Показанията на св. А. са важни, защото установяват, че достъпът до специалната система, чрез която се генерират разписки за изплатени суми по отпуснати кредити, е осъществяван посредством личен акаунт, с какъвто разполагала единствено подсъдимата, както и че в случаите, когато последната била замествана от св. А., достъпът до операционната система се осъществявал от нея посредством акаунта на подс. С.. Свидетелката подробно изяснява в показанията си, че след като касиерът извърши нужната проверка на ЕГН-то на клиента в системата, се генерират два броя разписки, идентични по съдържание, в които се въвеждат индивидуализиращите данни на лицето, както и че паричните средства по кредита по правило не следва да се изплащат от служителя, ако клиента не се е подписал върху разписката, която остава за страната - съставител на документа. Свидетелката А. добросъвестно в показанията си излага и фактически дадености, установяващи обстоятелството, че не е имало практика клиент на дружеството да бъде подписван от негов служител, в случай, че същият е забравил да положи подписа си върху разписката, както и че в такива случаи, ако клиентът не бъде намерен, разписката се предава на служители на „И.“ АД без неговия подпис. Нещо повече, същата е категорична, че правилото за изплащане на паричните средства само след подписване на разписката от страна на клиента, е писмено установено от страна на „И.“ АД, с което подсъдимата е била изрично запозната при проведеното ѝ обучение, след постъпването ѝ на работа в дружеството. От показанията на св. А. в процеса се възпроизвеждат и доказателствени факти установяващи, че двете с подсъдимата не са полагали истинския си подпис върху разписките, а са подписвали същите с опростено движение. Освен това, св. А. убедително е заявила, че за обстоятелството дали конкретна разписка е съставена от нея или подсъдимата може да се съди по почерка и подписа, положен „за служител“ и категорично е отрекла подписа в предявените ѝ от съда разписки да е нейн, а твърденията ѝ в тази връзка се подкрепят от изготвените в хода на досъдебното производство съдебно-графически експертизи.

След извършения внимателен анализ на показанията на св. А., въззивният съд намира възражението, чрез което защитата се стреми да разколебае обвинението и да покаже, че доказателствата позволяват

изграждане на други възможни хипотези, а именно - че в периода на обвинението и друго лице е имало достъп до акаунта на подсъдимата, се явява неоснователно. Чрез същото се прави неуспешен опит да се прехвърли отговорността върху св. А., за която се установи, че е имала достъп и е използвала акаунта на подсъдимата в случаите, когато последната е отсъствала от работа, а свидетелката я е замествала. Обстоятелството, че друго лице е имало достъп до системата, чрез която са генерирани процесните три разписки не може да обори извода за противоправно поведение именно на подсъдимата, а не на трети лица, тъй като оформянето на разписките чрез подпис и печат е извършено документално от нея, а не от друго лице. В този смисъл макар и стартирането на акаунта за генериране на разписките да е могло да се извърши и от св. А., то автор на записванията в тях се явява не А., а именно подсъдимата, като в тази насока са показанията на св. А. и заключенията на изготвените съдебно-графически експертизи. Дори хипотетично да се допусне, че в процесния ден св. А. е замествала подсъдимата и е създавала инкриминираните разписки, посредством акаунта на последната, то не е имало никаква причина подсъдимата да подписва разписките, за да прикрива нечие престъпно поведение. Такава причина не е съществувала за подсъдимата дори и в случай, че същата е констатирила пропуска на клиента да постави подписа си върху разписките, както твърди защитата, тъй като както вече се установи от показанията на св. А. в тези случаи, правилото е клиентът да бъде потърсен за подпис, а при невъзможност същият да бъде открит, разписките в този им вид се предавали в „И.“ АД, а не се подписват от касиера на дружеството. Не без значение е и обстоятелството, че последната разписка - № 07000588641517 е била генерирана в 16:26 часа или един час след предходните две, поради което логично е да се приеме, че ако и при условие, че пред подсъдимата се е явило неустановено по делото лице, представило се за св. Д., което е пропуснало да впише имената на последната и да се подпише, представяйки се за нея, в разписките с номера 07000588597210 и 07000588598381, създадени съответно в 15:19 часа и 15:20 часа, то подсъдимата е имала възможност да отстрани този пропуск при по-късно му „явяване“, а именно в 16:26 часа.

Доводите на защитата за това, че подсъдимата е имала възможност да направи така, че инкриминираните разписки просто да изчезнат, респ. деянието да остане недоказано, ако същата е негов автор, също са лишени от основание. Точно обратното - съставянето и подписването на трите разписки от името на клиента, е извършено от подсъдимата с цел да бъдат равнени в края на работния ден данните от извършените операции по изплащане на отпуснатите средства и касовата наличност, като действията ѝ са целели прикриване на присвоените от нея суми, в брой. Това обяснява и дългия период, в който макар формално да са били оформени документи – разписки за отчитане на касата от страна на подсъдимата, липси не са били установени, а такива са констатирани едва при извършената проверка, по повод на подадения от св. Д., сигнал. Представения от защитата приемо-предавателен

протокол от 15.01.2019 г. и твърденията за случаи на липсващи оригинали на разписки, не опровергават горенаправените изводи, тъй като първо - от същия не могат да бъдат установени причините, на които се дължат съответните липси и второ - по делото не са събрани доказателства, от които да се установява, че подсъдимата е била наясно с тези липси, така че да може да се направи обосновано предположение, че същата би могла да унищожи трите разписки, разчитайки на обстоятелството, че това няма да бъде забелязано предвид констатираната липса и на други оригинали, още повече като се има предвид факта, че протоколът е изготвен след прекратяването на трудовото правоотношение на подсъдимата с „В. -****“ ЕООД.

Основателно, контролираният съд се е доверил на показанията на св. Д., която е посочена като получател на паричните суми в инкриминираните по делото разписки. От показанията на св. Д. се установява по несъмнен и категоричен начин, че тя не е имала контакт с финансови институции, в това число „Ф.Б.“ ЕООД, „М.“ АД и „Н.“ ООД и никога не е кандидатствала за кредит в посочените юридически лица. От заявеното от нея се установява още, че същата не е имала каквито и да било взаимоотношения с „В.-****“ ЕООД, не е получавала процесната сума от 1600 лева и не е изписвала имената си, съответно не се е подписвала на предявените ѝ в съдебно заседание разписки. Други важни обстоятелства, които въззивният съд установи от показанията на посоченото лице са свързани с начина, по който свидетелката е научила за задълженията си по договорите за кредит, а именно когато служители на съответните дружества са посетили домашния ѝ адрес, с обяснението, че кредити ѝ са просрочени. Въззивният съд прие като логични, безпристрастни и достоверни показанията ѝ, в които същата изнася данни за това, че попълнените данни в разписките за получени суми, са съответни на тези от личната ѝ карта, както и че не е предоставяла личната си карта за ползване на друго лице. Резонно, контролираният съд е кредитирал показанията на св. Д. като житейски правдиви, обосновани и подкрепени от доказателствената маса по делото, вкл. писмени доказателства и заключенията по основната и допълнителна съдебно-графическа експертиза, възложени и изготвени по време на досъдебното производство.

Аргументите, с които защитата се опитва да обоснове тезата, че в случая се касае за недобросъвестно поведение на кредитоискателя, който е получил паричните средства по отпуснатите кредити, но не желае да ги върне, настоящият въззивен състав намира също за неоснователни. Противно на доводите на защитата, че по делото не се установява причината, поради която св. Д. е сменила личната си карта след процесния случай, въззивният съд намира, че тази причина е много добре изяснена още от първия съд, а именно наличието на данни за друго извършено престъпление, свързано с „кражба на самоличност“. Наличните в кориците на делото копия на личната карта на св. Д., посочването на действителната ѝ месторабота в заявленията за отпускане на кредит, както и на стационарния телефон на свидетелката, не опровергават

показанията на св. Д. за това, че същата никога не е кандидатствала за отпускане на кредит, тъй като показанията ѝ в тази насока се потвърждават по убедителен начин от заключението по основната съдебно-графическа експертиза, от което се установява, че подписите в графи „Потребител“ и „Застрахован“ в договора за стоков кредит, в общите условия за отпускане на кредит и в декларацията за съгласие за обработка на лични данни и друга информация в графа „Декларатор“ в уведомление договор № 2735755 не са изпълнени от св. Д.. Обстоятелството, че не св. Д. е действителният кредитоискател по процесните три кредита, се потвърждава и от събраните в рамките на проведеното пред настоящата инстанция въззивно съдебно следствие, писмени доказателства и по-конкретно от справка, получена от „А1 България“ ЕАД, от която се установява, че посоченият в трите електронни заявления за кандидатстване за кредит към „Ф.Б.“ ЕООД, „М.“ АД и „Н.“ ООД, телефонен номер **** принадлежи на лицето Г.С.Д.. Този мобилен телефонен номер не само е бил посочен като такъв за контакт, но посредством същият е била потвърдена заявката за потребителски кредит № 449695/02.06.2017 г. към „Н.“ ООД чрез получаване на четирицифрен ПИН код /4625/ на посочения телефон, съответно въвеждането на кода от страна на получателят в интернет сайта на посоченото дружество. Нещо повече, в документите за кандидатстване за потребителски кредит към „М.“ АД, освен телефонния номер ****, принадлежащ на Г.С.Д., е бил посочен и допълнителен телефон за връзка ****, за който е указано, че принадлежи на приятелка на св. Д. с имена Т. Г.. Видно, обаче, от справката от „А1 България“ ЕАД е, че този телефонен номер отново принадлежи на лицето Г.С.Д., а не на посочената за приятелка на св. Д. - Т. Г.. Съответствието между посочените в трите заявления лични данни на св. Д., в това число нейната месторабота и стационарния ѝ телефон, с действителните ѝ такива, не променят факта, че очевидно друго лице, а не св. Д. е подало електронните заявления към Ф.Б.“ ЕООД, „М.“ АД и „Н.“ ООД, нито факта, че подписите за клиент и ръкописните текстове в инкриминираните три разписки, не са положени, съответно изписани от Д.. От всичко гореизложено може да се направи само един обоснован и несъмнен извод, а именно че в процесния случай се касае за злоупотреба с личните данни на св. Д. и използването им без нейно знание и съгласие за сключване на трите договора за кредит, а в следствие и за получаване на сумите по отпуснатите кредити.

Правилно, районният съд е отхвърлил обосноваността на лансираната от подс. С. защитна версия, защото тя не кореспондира с обективната връзка между отделните доказателства и противоречи на елементарната житейска логика на събитията. Дори хронологичното проследяване на веригата от факти – от факта на неправомерното използване на личните данни на св. Д. от неустановено по делото лице за сключването на трите договора за кредит, до изплащането на паричните средства от офиса на „В.-****“ ЕООД въз основа на съставените три неистински разписки, на които е придаден вид, че представляват конкретно писмено изявление на св. Д., а не на това, което

действително го е съставило – подс. С. – при това само в рамките на няколкото часа от сключването на самите договори, е напълно достатъчно да обоснове, че инкриминираните парични средства са били съзнателно заявени и усвоени, но не от легитимиралото се като кредитоискател, лице. Самото поведение на подсъдимата в тази насока е било крайно непоследователно и на практика е в състояние да опровергава състоятелността на версията ѝ. Нелогичността на това – в рамките на един и същ ден, подсъдимата да е пропуснала да забележи, че в изготвените и представени на клиента три разписки, последният е пропуснал да впише имената си и да се подпише, при положение че същата в качеството си на дългогодишен служител на дружеството е била добре запозната с правилото, че паричните средства по отпуснати кредити се изплащат на клиентите, но само след като последните са подписали въпросните разписки, за което ѝ е било проведено и надлежно обучение от св. А.; изплащането на инкриминираните суми от нейна страна, въпреки липсата на подпис от страна на клиента в процесните разписки; вписването на имената на св. Д. и подписването ѝ от страна на подсъдимата в трите разписки, вместо при „констатирания“ пропуск, същата да се опита да се свърже със свидетелката, за да я покани да се яви в офиса на дружеството за подпис, каквито са установените в същото правила; обстоятелството, че разписките са съставени по различно време в интервал от един час, което от една страна предполага, че дори при първите две, генерирани съответно в 15:19 ч. и 15:20 ч., подсъдимата да е пропуснала да забележи липсата на подпис в тях от страна на клиента, то същата е имала възможност да отстрани този пропуск в 16:26 ч., когато е генерирана последната разписка, което и предпоставя, че клиентът се е явил повече от веднъж в офиса на дружеството; липсата на житейска логика в явяването на клиента в офиса на дружеството - първо в 15:19 ч. за получаване на паричните средства по първите два кредита, и след това отново в 16:26 ч. за получаване на последната инкриминирана сума, при положение че същият би могъл да се яви еднократно в 16:26 ч. и да получи наведнъж цялата сума; задължението на подсъдимата да изплати паричните средства, но само след представен от клиента документ за самоличност и извършена проверка на външността на явилото се лице със снимката от личната карта, което пък изключва възможността пред нея да се е явило трето неустановено по делото лице, което да е представило личната карта на св. Д., са все косвени улики, потвърждаващи обвинителната теза. Тях първата инстанция уместно е противопоставила на обясненията на подсъдимата, което като краен резултат е довело и до девалвиране на казаното от подсъдимата, респ. изключване на лансираната от нея версия като извинителна причина, наложила подписването на разписките вместо клиента. При това положение, макар и по съществото си косвени, описаните доказателствени източници позволяват да се направи един единствено възможен извод, че подсъдимата С. е присвоявала паричните средства, отпуснати по трите договора за кредит на името на св. Д., а не е съществувала друга причина да генерира разписките и впоследствие да ги подпише вместо

получателя на сумата.

Съдът в този му състав, подобно на предходния, кредитира като обосновани, обективно и компетентно изготвени, даващи отговори на поставените им задачи, заключенията на извършените в досъдебното производство основна и допълнителна съдебно-графическа експертиза. От последните се установява по категоричен начин, че ръкописните текстове в графите „Клиент/Customer:“, подписите в графите „Подпис/Signature:“ за клиент, както и подписите в графите „Подпис на оператора/Agent`s Signature:“, намиращи се върху разписка № 07000588597210/02.06.2017г., разписка № 07000588598381/02.06.2017г. и разписка № 07000588641417/02.06.2017 г. са изписани, съответно положени от подс. С., а не от св. Д.. Въззивният състав не намира основание за съмнение в специалните знания на експерта в тази област, още повече, че установеното от него се подкрепя от гласните доказателствени източници и не се оспорва и от страните по делото. Изготвените по делото графически експертизи при това са базирани на разписките в оригинал, които са били предадени от служител на „И.“ АД за целите на разследването, видно от протокол за предаване на документи от 01.12.2017 г., поради което оплакванията на защитата в тази връзка се явяват неоснователни. Намиращите се освен това в кориците на делото три броя копия на процесните разписки, носят изрична заверка „Вярно с оригинала“ и печат на СГП, което е достатъчна гаранция за идентичността им с оригинала. И не на последно място, следва да се отбележи, че съдебната практика е константна в насока, че завереният препис на документ е също документ, който разкрива всички признаци на оригинала, поради което и въззивният съд намира, че липсата към настоящия момент на оригиналния документ не предпоставя недоказаност на инкриминираното деяние, тъй като в конкретният случай тази липса не zlepоставя достигането до обективната истина по делото.

Правилно първият съд е кредитирал и събраните по делото писмени доказателства и доказателствени средства, като е преценил, че същите кореспондират по несъмнен и категоричен начин с останалите доказателствени източници и допринасят за изясняване на предмета на доказване.

Верни са правните изводи на контролираната инстанция, че при тези факти от обективна и субективна страна подсъдимата Л.С. е осъществила състава на престъплението по чл. 201, вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

В тази връзка правилно съдът е преценил, че към процесния период подсъдимата е имала качеството длъжностно лице по смисъла на чл. 93 т. 1 б. „Б“ от НК. Тя е работела по трудово правоотношение с ошетеното ЮЛ, по силата на което е била отговорна за управлението на поверените ѝ паричните средства, като тя е била длъжна да получава и изплаща на клиентите парични средства във връзка с предоставяните услуги по договора за търговско представителство с „И.“ АД, и да отчита плащането от/на клиента срещу

разписка, генерирана чрез електронната система на „И.“ АД. Поради това следва да се приеме, че същата е изпълнява със заплата, постоянно, работа, свързана с пазене и управление на чуждо имущество при юридическо лице – „В.-****“ ЕООД, което обуславя и длъжностното ѝ качество, по смисъла на чл. 201 от НК, вр. чл. 93, т. 1, б. „б.“ от НК. Следователно безспорно се явява и обстоятелството, че инкриминираните парични суми, като част от патримониума на дружеството, са ѝ били поверени да ги пази и управлява именно в това ѝ длъжностно качество. За да е налице присвояване е необходимо да бъде установено неправомерно разпореждане от страна на длъжностното лице с повереното му имущество. Безспорно по делото се установи, че цялата касова наличност в конкретния обект през инкриминирания период е била поверена на подсъдимата, която е имала задължението да съхранява служебните парични средства и е трябвало от тях да изплаща на клиентите на дружеството парични суми, отпуснати като кредит в полза на правоимащите лица, а впоследствие и да ги отчете със съставените разписки. Действително прав е първоинстанционният съд като е приел, че подс. С. не е предоставила инкриминираните парични средства в общ размер на 1600 лева на лицето, посочено като титуляр по договорите за кредит, респ. вписано в разписките като получател на паричните средства – св. Д.. От доказателствата по делото несъмнено се установи, че на процесната дата подсъдимата е изготвила трите разписки за получени суми, както и че именно тя е подписала вместо св. Д. процесните разписки, с оглед установеното чрез заключението на графическата експертиза. Същевременно, безпротиворечиво се установява, че на посочената в обвинителния акт дата св. Д. не е посещавала офиса на „В. ****“ ЕООД и не е получавала инкриминираните парични средства, нито е кандидатствала за отпускане на кредит, а личните ѝ данни са били неправомерно използвани от трето неустановено по делото лице. Както правилно е отбелязал и контролираният съд в процесния ден не са били констатирани излишъци или липси в касата на дружеството, която както вече се каза е била под контрола на подсъдимата. Самата подсъдима също не е заявила такива в касовата наличност. При това положение се налага извод, че на инкриминираната по делото дата, подс. С. е изтеглила от касата на „В. ****“ ЕООД посочените в разписките суми, които задържала за себе си и е подписала разписките от името на св. Д., за да оправдае липсата им от касата на дружеството. По този начин тя противозаконно — в нарушение на задълженията ѝ като длъжностно лице е извършила фактическо разпореждане с посочените в разписките суми, които суми подсъдимата не изплатила на св. Д., а задържала за себе си. Като е прибираща в себе си парите, подс. С. е демонстрирала недвусмислена промяна в субективното си отношение към държането на посочените парични суми - поставяйки ги в положение, при което те вече не са били достъпни за св. Д., а само за нея, тя е започнала да ги третира като свои и ги е разходвала за собствените си нужди, т.е. разпореждала се с тях като със собствени.

Размерът на присвояването се определя от паричната равностойност

на предмета на престъплението, която в настоящия случай е в размер на 1600 лв. и се формира от общия размер на всички присвоени от подсъдимата суми, по отделните разписки. С поведението си, манифестирано трикратно, подсъдимата е лишила „В. ****“ ЕООД от собствеността му върху инкриминираните парични средства, които са ѝ били поверени да ги управлява и пази именно като касиер. Напълно правилно първият съд е приел, че процесните суми са били изплатени от средствата натрупани от дневния оборот на дружеството, с оглед на което доказана се явява и настъпилата имуществена вреда в патримониума на ощетеното юридическо лице. Последващото захранване от „И.“ АД на „кин“ сметката на „В. ****“ ЕООД с инкриминираната сума не води до извода на защитата за липса на настъпили вреди в обективната действителност. Дори и в краткия интервал между присвояването на паричните средства и тяхното възстановяване по сметката на ощетеното юридическо лице, възможността техният собственик да се разпорежда с тях е била реално отнета. В тази връзка възраженията, изложени от защитата в хода на съдебните прения пред въззивния съд и тези, обективирани във въззивната жалба, и допълнението към нея, са идентични с възраженията, направени в пледоариите пред първоинстанционния съдебен състав. В мотивите към атакуваната присъда, районният съд е дал изчерпателни отговори на всички възражения, направени от защитата, които отговори се споделят изцяло от въззивния съдебен състав, поради което е безпредметно отново да бъдат преповтаряни в настоящето изложение.

Във всяко едно от инкриминираните 3 деяния подс. С. е осъществила идентични действия по присвояване на определени, близки по размер, парични суми в сходна и дори еднаква фактическа обстановка в рамките на осъществяването на служебните ѝ задължения като касиер в един и същ търговски обект, стопанисван от „В.“ ЕООД. Деянията са осъществени в рамките на около 1 час, което следва да бъде определено като непродължителен период от време по смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК.

Следователно от обективна страна по несъмнен начин се доказва фактическия състав на извършените противоправни действия на разпореждане от страна на подс. С., запълващи съдържанието на изпълнителното деяние по чл. 201 от НК. Установената липса на имущество (парични средства) е резултат от присвоителните действия на подсъдимата видно от анализа на доказателствата по делото, и по-специално установеното относно разпоредителните действия на подс. С. по отношение на чуждите пари, осъществено чрез извършените от нея действия по теглене на посочените суми от „кин“ сметката на „В. ****“ ЕООД, чрез които е налице преминаване на собствеността на парите в нейна полза. Безспорно се установява, че подс. С. е имитирала подписа на св. Д. в оформените от нея разписки, по който начин е удостоверила неверни обстоятелства - че клиента на посочената дата е получил посочените в разписките суми, като сумите са били присвоени от подсъдимата.

От субективна страна престъплението е извършено с пряк умисъл като подсъдимата е съзнавала, че процесните пари са чужди и разпореждането с тях в неин личен интерес е в нарушение на предоставените ѝ като длъжностно лице права, но въпреки това е извършила такова разпореждане, целяйки именно този резултат. С оглед на това следва да се приеме, че подсъдимата е съзнавала както общественотоопасния характер на деянието си, така и причиняването на общественотоопасните последици от него, като е целяла настъпването именно на този резултат.

В заключение следва да се посочи, че въззивният съд споделя напълно съображенията на СРС по приложението на материалния закон, изложени, поради което не намира за необходимо да ги преповтаря. Верни по съществото си са и отговорите, които първият съд е дал на възразенията на защитата на подсъдимата, които следва да се считат инкорпорирани към въззивното решение.

При индивидуализацията на наказанието първоинстанционният съд правилно го е определил при условията на чл. 54 от НК, като въззивният съд се солидаризира с отчетените от първи съдебен състав смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства. За да определи конкретното по размер наказание, което следва да бъде наложено на подс. С. за осъщественото от нея престъпно посегателство, първоинстанционният съд е преценил като смекчаващи обстоятелства чистото ѝ съдебно минало и относително добрите ѝ характеристични данни, както и сравнително ниския размер на причинената вреда, а като отегчаващо - извършването на три самостоятелни деяния, включени в единната продължавана престъпна дейност и на такива по чл. 309, ал. 1 НК.

С оглед на така изложеното в мотивите на атакувания първостепенен съдебен акт относно конкретно проявената степен на обществена опасност на деянието и неговия извършител, съдът е преценил, че на подс. С. следва да бъде определено наказание в предвидените в санкционната част на разпоредбата на чл. 201 НК предели, при превес на смекчаващите отговорността ѝ обстоятелства и в размер, близо до минимума, предвиден в закона. Ето защо е наложил на подсъдимата наказание „Лишаване от свобода“ за срок от една година.

Въззивната инстанция намира, че отмереното от първия съдебен състав наказание по вид и размер е съответно на обществената опасност както на деянието, така и на дееца, съобразени са всички смекчаващи и отегчаващи вината на подсъдимата обстоятелства, с оглед на което и определеното ѝ наказание се явява напълно справедливо.

Настоящата инстанция изцяло споделя изводите на СРС, че са налице предпоставките, визирани в разпоредбата на чл. 66, ал. 1 от НК, за отлагане изтърпяването на така наложеното на подсъдимата наказание „Лишаване от свобода“ с изпитателен срок от три години. Подсъдимата не е била осъждана

на „Лишаване от свобода“ за престъпление от общ характер, наложеното ѝ наказание „Лишаване от свобода“ е за срок до три години, а именно - за срок от една година, и за постигане целите на наказанието и преди всичко за поправянето на осъдената, не се явява наложително същата да изтърпи ефективно наложеното ѝ наказание „Лишаване от свобода“. При преценка на необходимата степен на наказателна репресия, която се следва на подсъдимата за извършеното престъпление, СГС в този си състав съобрази, че това е първо осъждане на С.. При това се налага изводът, че целите на наказанието биха били постигнати и с по-ниска по интензитет наказателна репресия, а именно - с факта на осъждането ѝ на наказание, свързано със засягане свободата на осъдената за придвижване в пространството и с ограничението в правата ѝ, следващо се от факта на осъждане на „Лишаване от свобода“ до настъпване на реабилитацията. Не е необходимо спрямо същата да бъде постановявано ефективно изтърпяване на наложеното ѝ наказание „Лишаване от свобода“.

Въззивният съд счете и, че, отново с оглед демонстрираната последователност в действията на подсъдимата по противозаконно нахърняване на имуществената сфера на работодателя ѝ, както и за предотвратяване на опасността да извършва подобни престъпления за в бъдеще, правилно тя е била лишена на основание чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК за срок от три години от правото да упражнява материално-отчетническа дейност.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК законосъобразно първостепенният съд е възложил на подс. С. да заплати направените по делото разноски - от 230.80 лева от досъдебното производство в по сметка на СДВР, както и 50,00 лева в полза на Държавата и по сметка на СРС като стойност на държавната такса върху уважения размер на гражданския иск.

В заключение, при извършената на основание чл. 314, ал. 1, вр. чл. 313 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличие на основания, налагащи нейната отмяна или изменение, поради което прие, че следва тя бъде потвърдена, а жалбата - да бъде оставена без уважение като неоснователна.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО, IV** въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 02.04.2021 г. по НОХД № 11687/2020 г. по описа на СРС, НО, 17-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____